

U s n e s e n í

Krajský soud v Brně rozhodl ve veřejném zasedání dne 29. ledna 2016 o odvolání **státního zástupce** Krajského státního zastupitelství v Brně proti rozsudku Okresního soudu v Břeclavi ze dne 20. 11. 2015, č. j. 21 T 94/2015 – 480, v trestní věci obžalovaných XXXXX, nar. XXXXX, XXXXX, nar. XXXXX a XXXXX, nar. XXXXX ve XXXXX, **t a k t o :**

Podle § 256 trestního řádu se odvolání státního zástupce **zamítá**.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem byli obžalovaní K.O., D.S. a M.Š. zproštěni podle § 226 písm. a) trestního řádu pro skutek, který měli podle podané obžaloby Krajského státního zastupitelství v Brně ze dne 3. 9. 2015, sp. zn. 5KZV 10/2015 spáchat tak, že

1)

K.O. a D.S. společně

dne 11. 11. 2014 v době od 02:17 hodin do 02:38 hodin na chodbě v budově Policie ČR, Obvodního oddělení Hustopeče, Husova 1173/7, fyzicky napadli D. K., nar. XXXXX, trvale bytem v XXXXX, tam řešeného pro přestupkové jednání, tak, že jej svalili na zem a do doby jeho slibu, že už bude hodný, jej opakovaně bili služebním obuškem a kopali zejména do oblasti pravé zadní části těla, čímž porušili § 45 odstavec 1 písmeno a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jednali v rozporu s § 9 a § 11 písmeno a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky,

2)

K.O., D.S. a M.Š. společně

dne 11. 11. 2014 v době od 04:36 hodin do 04:42 hodin na chodbě v budově Policie ČR, Obvodního oddělení Hustopeče, Husova 1173/7, fyzicky a verbálně napadli D. K., nar. XXXXX, trvale bytem v XXXXX, tam opakovaně řešeného pro přestupkové jednání, tak, že jej O. a S. svalili na zem a opakovaně jej, za aktivní spoluúčasti Š., kopali zejména do oblasti pravé zadní části těla, za současného častování vulgárními výrazy, kdy opět musel slíbit, že už bude hodný, čímž porušili § 45 odstavec 1 písmeno a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, kdy jednali v rozporu

s § 9 a § 11 písmeno a) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, přičemž v důsledku obou těchto jednání D. K. utrpěl pohmoždění pravé poloviny zad, pravé paže a pravého stehna se vznikem krevních výronů, s omezením v obvyklém způsobu života po dobu nejméně dvou týdnů, v nichž byly spatřovány u obžalovaného K.O. přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 1), přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 1), přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2), přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2), u obžalovaného D.S. přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 1), přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2), přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2) a u obžalovaného M.Š. přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odstavec 1 písmeno a) trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2) a přečin ublížení na zdraví podle § 146 odstavec 1 trestního zákoníku ve spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku (v bodě 2), když nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž jsou obžalovaní stíháni.

Proti rozsudku si podal včas odvolání státní zástupce, které bylo řádně zdůvodněno, bylo podáno v neprospěch všech tří obžalovaných a směřovalo do výroku o vině. Státní zástupce se domnívá, že u hlavního líčení byl proveden dostatek důkazů, které umožňují závěr o vině všech obžalovaných. Na rozdíl od soudu prvního stupně je toho názoru, že jsou usvědčováni z trestné činnosti svědeckou výpovědí poškozeného D.K. jehož výpověď je stěžejním důkazem, kdy poškozený jednoznačně popisuje své napadení a usvědčuje všechny obžalované z trestného jednání. Státní zástupce se neztotožnil s tím, že soud prvního stupně označil výpověď poškozeného za nevěrohodnou, když měl v této souvislosti za to, že soud prvního stupně v průběhu hlavního líčení neprovedl všechny potřebné důkazy k tomu, aby mohl výpověď poškozeného za nevěrohodnou, kdy takového označení považuje za předčasné. Výpověď poškozeného je v dané věci konstantní již od samého počátku trestního řízení, a pokud měl soud prvního stupně o její věrohodnosti pochybnosti, měl jednoznačně nechat v průběhu hlavního líčení vypracovat znalecký posudek z oboru psychologie, který by se měl zabývat otázkou věrohodnosti poškozeného D.K.. Také měl soud prvního stupně nechat vypracovat doplněk ke znaleckému posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, a to ke skutečnostem, které vyšly najevo v průběhu hlavního líčení, kdy se jedná o tvrzení, že si poškozený D. K. měl způsobená zranění způsobit pádem na barové stoličce (jak ve své výpovědi popisuje svědek L.), a také to, že si poškozený tato zranění mohl způsobit sám. Z důvodu, podrobně rozvedených v podaném odvolání navrhl, aby krajský soud napadený rozsudek zrušil a podle § 259 odst. 1 trestního řádu věc vrátil soudu prvního stupně a uložil mu doplnit dokazování o znalecký posudek z oboru psychologie a také o doplněk ke znaleckému posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství.

Krajský soud v Brně jako soud odvolací z podnětu podaného odvolání přezkoumal v souladu s ustanovením § 254 odst. 1, 3 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost jen těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání, jakož i správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. V této trestní věci odvolací soud přezkoumal výrok o vině, neboť státní zástupce podal odvolání právě do tohoto výroku. Po přezkoumání dospěl odvolací soud k následujícím závěrům.

V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo důsledně postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Nebyl proto shledán důvod pro zrušení napadeného rozsudku podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.

I s přihlédnutím k výhradám odvolatele zaujímá odvolací soud k napadenému rozsudku dále toto stanovisko:

Z pohledu požadavků, kladených na odůvodnění rozsudku (§ 125 odst. 1 trestního řádu), lze konstatovat, že napadený rozsudek zákonným požadavkům vyhovuje. Zejména je z odůvodnění rozsudku patrné, které skutečnosti vzal soud prvního stupně za prokázané a jakými úvahami se řídil při hodnocení provedených důkazů, zejména při posuzování otázky, zda bylo prokázáno, zda se staly skutky, které byly obžalovaným kladeny za vinu. V odůvodnění svého rozhodnutí první soud vyložil, že nespornou skutečností je, že poškozený D.K. byl dne 11. 11. 2014 v ranních hodinách celkem 2krát na služebně Obvodního oddělení Policie České republiky v Hustopečích, a to v časech tak, jak jsou uvedeny v obžalobě, tedy v době od 02:17 do 02:38 a od 04:36 do 04:42. Toto vyplývá jednak ze svědecké výpovědi poškozeného a z výpovědí obžalovaných, ale zejména je to zřejmé z kamerových záznamů předmětné služebny. Další nespornou skutečností je to, že poškozený předmětného dne v čase 6:12 hodin učinil telefonní oznámení na linku 158 o napadení jeho osoby policisty na hustopečské služebně. Dále je nesporné a ze znaleckého posudku ve věci zpracovaného vyplývá, že poškozený utrpěl předmětná poranění popsána ve výrokové části tohoto rozsudku, a to cca jeden až tři dny před pořízením jeho fotografií dne 12. 11. 2014, tedy někdy v době od 9. 11. do 11. 11. 2014. Ze znaleckého posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství, dále vyplývá, že výpověď poškozeného týkající se popisu mechanismu vzniku jeho poranění není v rozporu s jeho faktickým poraněním tak, jak je shora popsáno. Další nespornou skutečností je, že poškozený v ranních hodinách dne 11. 11. 2014 sdělil svědku K., tedy taxikáři, který ho vezl z Hustopečí do XXXXX domu a svědku L., což je barman XXXXX v Hustopečích, kde se poškozený stavil v oněch ranních hodinách, že byl krátce předtím napaden policisty. Po zhodnocení důkazů dospěl pak soud prvního stupně k závěru, že nelze v intencích ustanovení § 2 odst. 5 trestního řádu dospět k odsuzujícímu rozsudku.

V této souvislosti poukázal na to, že nelze jednoznačně určit dobu, místo a způsob vzniku zranění poškozeného. Uvedený závěr vyplývá ze znaleckého posudku a z výslechu znalce učiněného u hlavního líčení. Poškozený byl v rozhodné době v silně podnapilém stavu a není zřejmé, co se přesně dělo v mezidobí, mezi jeho pobytem na služebně Obvodního oddělení Policie v Hustopečích a oznámením poškozeného na linku 158. Dokonce je možné, a toto není nijak vyvráceno, že předmětná zranění poškozenému vznikla v době předcházející, či v době následné. Poškozený sám nevyhledal lékařskou pomoc nebo respektive mu nebyla žádná

lékařská pomoc poskytnuta, jelikož v Nemocnici Hustopeče byl dle jeho tvrzení odkázán na pohotovost v Brně (kam nejel) a zavolání sanitky (jak mu policista v rámci oznámení na linku 158 nabídl) nežádal. Jediným důkazem svědčícím o poranění poškozeného tak byla fotodokumentace pořízená na služebně policie dne 12. 11. 2014, ze které znalec vycházel při zpracování svého znaleckého posudku, a ze které nelze jednoznačně určit přesný čas a způsob vzniku poranění, jak uvedl sám znalec u hlavního líčení.

Soud prvního stupně rovněž poukázal i na to, že výpověď poškozeného u hlavního líčení není ve shodě ani s dalšími důkazy ve věci provedenými, a to např. ve vztahu k popisu dalšího dění - po opuštění poškozeného služebny PČR. V baru XXXXX v Hustopečích měl poškozený dle svého vyjádření požit v obou dvou případech, kdy se tam měl zastavit, půl piva, kdežto z výpovědi svědka L., což je barman předmětného baru, vyplynulo, že poškozený měl pokaždé piva dvě až tři a dokonce i několik panáků. Oproti výpovědi barmana poškozený ani neuvedl, že v baru upadl z barové stoličky, ačkoliv v průběhu jeho výsledku u hlavního líčení byl několikrát dotázán, zda předmětnou noc někdy na něco neupadl a pokaždé s přesvědčením odvětil, že nikoliv. Vedle rozporů ve výpovědích poškozeného pak soud prvního stupně poukázal na výpověď svědka L., barmana XXXXX v Hustopečích, který uvedl, že sdělení poškozeného o napadení policisty na něj působilo nevěrohodně, neboť jednak na něm nepozoroval žádné zranění (nekulhal ani nenapadal) a jednak se poškozený při popisování této události smál. Těžko si tak lze představit osobu, která byla napadena způsobem, jak uvádí poškozený, že by popisovala bezprostředně po takovém napadení celou událost s úsměvem na tváři. Dále soud prvního stupně poukázal při hodnocení důkazů, že z výpovědi svědka L. je zřejmé, že poškozený v baru upadl, a to pravou stranou těla, která byla postižena poraněními, na kovovou barovou židli, což by mohl být částečný důvod vzniku jeho poranění.

Soud prvního stupně dále vyložil, že při posuzování věrohodnosti poškozeného zvažoval, zda tento by byl motivován křivě obvinít obžalované ze spáchání projednávaného jednání a musel dospět k závěru, že motiv u poškozeného shledán byl. V této souvislosti poukázal, že poškozený je osobou dlouhodobě problémovou. Nejde ani tak o jeho trestní minulost, kdy má čtyři záznamy v rejstříku trestů, ale jde spíše o jeho minulost přestupkovou, kdy ze spisu je zřejmé, že je to osoba, která v obci XXXXX dělá neustále potíže, je to osoba arogantní a agresivní a mnohokrát díky tomuto poškozený došel do styku právě s policisty Obvodního oddělení v Hustopečích. Sám uvedl ve své výpovědi u hlavního líčení, že minimálně desetkrát takto policisté museli zasahovat ve vztahu k jeho osobě. Negativní zkušenosti tak s policisty z Hustopečí poškozený měl. Dalším motivem, proč by poškozený mohl obžalované křivě obvinít je ta skutečnost, že jej po jeho zadržení a následném propuštění ze služebny v Hustopečích policisté odmítli na jeho žádost odvézt nazpátek do XXXXX. Z výpovědi obžalovaných vyplynulo, že v okamžik, kdy se toto poškozený dozvěděl, nastala změna v jeho chování, do té doby bezproblémového. Poškozený když se dozvěděl, že se nějakým způsobem musí dopravit domů sám, což ho bude stát čas a peníze, jeho chování začalo být nevhodné, policistům nadával a vyhrožoval.

Poněvadž soud prvního stupně dospěl k závěru, že nelze vyloučit, že zranění poškozeného způsobila jiná osoba než obžalovaní, nebo že si zranění poškozený způsobil sám,

a proto se soud při svém rozhodování musel řídit jednou ze základních zásad trestního práva „in dubio pro reo“. Nelze tedy ani bez důvodných pochybností konstatovat, že se staly skutky, pro něž byli obžalovaní stíháni. Proto byli obžaloby dle § 226 písm. a) trestního řádu zproštěny.

Ve vztahu k oprávnění soudu prvního stupně hodnotit důkazy je nutno v obecnosti uvést následující:

V ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu je vyjádřena jedna ze základních zásad českého trestního řízení, konkrétně zásada volného hodnocení důkazů. Podle této zásady, orgány činné v trestním řízení, soud nevyjímaje, hodnotí provedené důkazy výhradně podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu a vycházejícího z dokonalé znalosti projednávaného případu a veškeré důkazní materiály, k němu se vztahující. Navíc je nutno poukázat na skutečnost, že ustálená soudní praxe, i konstantní judikatura stojí na stanovisku, že dokonce ani za situace, pokud není skutečný stav věci správně zjištěn a odvolací soud má za to, že tomu je tak proto, že nalézací soud nevyhodnotil správně důkazy ve věci provedené, může odvolací soud toliko upozornit soud prvního stupně, ve kterých směrech má být řízení doplněno, nebo čím je třeba se znovu zabývat, zásadně však nesmí k samotnému způsobu hodnocení důkazů nalézacím soudem udělovat tomuto soudu jakékoliv závazné pokyny. Stejně tak je nutno zdůraznit, že ve stávající trestně právní teorii i praxi platí nepřekročitelná zásada, že pokud soud prvního stupně postupoval při hodnocení důkazů důsledně podle ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu, to znamená, že provedené důkazy hodnotil podle svého vnitřního přesvědčení, založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě, i v jejich souhrnu, a učinil logicky odůvodněná skutková zjištění, nemůže odvolací soud podle § 258 odst. 1 písm. b) trestního řádu napadený rozsudek zrušit jen proto, že sám na základě svého přesvědčení hodnotí tytéž důkazy s jiným, v úvahu připadajícím výsledkem. V novele zákona o trestním řízení soudním (trestní řád), zákon č. 265/2001 Sb., je omezena možnost odvolacího soudu zasahovat do hodnocení důkazů soudem I. stupně, neboť z ustanovení § 263 odst. 7 trestního řádu plyne, že odvolací soud je vázán hodnocením důkazů soudem prvního stupně s výjimkou těch důkazů, které odvolací soud ve veřejném zasedání znovu provedl.

Nevěrohodnost svědecké výpovědi poškozeného dovedl soud prvního stupně, který důsledně hodnotil provedené důkazy postupem dle ust. § 2 odst. 6 trestního řádu a nebylo třeba doplňovat dokazování vypracováním znaleckého posudku z oboru psychologie, který by se měl zabývat otázkou věrohodnosti poškozeného D. K.. K úloze znalce psychologa při hodnocení věrohodnosti výpovědi poškozeného je třeba dle ustálené judikatury poukázat na to, že znalci přísluší se vyjádřit k těm rysům osobnosti svědka, které mohou mít vliv na jeho věrohodnost, není však oprávněn vyjadřovat se k otázce, zda výpověď svědka je věrohodná, či nikoliv. Takové hodnocení důkazů přísluší soudu, který je povinen postupovat přitom podle § 2 odst. 6 trestního řádu.

Odvolací soud rovněž neshledal důvodným požadavek odvolatele na vypracování doplňku ke znaleckému posudku z oboru zdravotnictví odvětví soudního lékařství, a to ke skutečnostem, které vyšly najevo v průběhu hlavního líčení, kdy se jedná o tvrzení, že si poškozený D. K. měl způsobená zranění způsobit pádem na barové stoličce (jak ve své

výpovědi popisuje svědek L.). Na tomto místě odvolací soud poukazuje na výpověď znalce u hlavního líčení ze dne 13.10.2015, kde připouští jako jeden z možných mechanismů vzniku poranění poškozeného i to, že byla způsobena pádem (č.l. 422). K tomu je třeba shrnout, že to byl poškozený, který uváděl nepravdu o množství vypitého alkoholu kritický den, padá z barové stoličky, avšak popírá tento pád na výslovný dotaz u hlavního líčení, přitom znalec připouští možnost vzniku zranění pádem ze stoličky. Svědek J. L. barman z herny XXXXX popisuje opilost obžalovaného, který v tomto stavu rozbil sklenici, pořezal si ruku, spadl z barové stoličky za židli, která má ve spodu kovový výstupek, když hovořil s barmanem o svém napadení policisty smál se u toho, svědkovi to nepřipadalo věrohodné, vyhodil jej z baru. Motiv proto být popuzen vůči obžalovaným poškozený rozhodně měl, protože policisté jej odmítli jak při prvním, tak při druhém pobytu na policejní stanici odvézt domů služebním autem, na což poškozený reagoval nevolí.

Bylo také zcela na místě, že soud prvního stupně při hodnocení důkazů zmínil výpověď věrohodného svědka J.B., který u hlavního líčení uvedl, že poškozený se v místní hospodě pochlubil, že tři policisty zbavil služby, **protože ho nechtěli vézt z Hustopečí zpět do XXXXX**. Byl proto zcela na místě závěr soudu prvního stupně, že i z této svědecké výpovědi je zřejmé, že pravděpodobnost smyšlenosti celého incidentu tak, jak jej podává poškozený, je vysoká. V této souvislosti je třeba také poukázat na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, který nejednou konstatoval, že každý případ, jenž vyvolává sebemenší důkazní pochybnosti, musí být vykládán ve prospěch obviněného (viz rozsudek ve věci B. M. aj. z roku 1988, A- 146). K této věci odvolací soud dodává, že hovořit o případu, jenž vyvolává sebemenší důkazní pochybnosti, je přinejmenším eufemismem, když spíše lze dojít k důvodnému podezření, že ze strany poškozeného D. K. šlo o uvedení vědomé nepravdy o okolnostech, za kterých předmětného dne utrpěl zranění.

Ve světle shora rozvedených skutečností je zřejmé, že byl zcela opodstatněný závěr soudu prvního stupně, že provedenými důkazy nebylo prokázáno, že se staly skutky, pro něž byli obžalovaní stíháni, a proto odvolací soud podle § 256 trestního řádu odvolání státního zástupce zamítl jako nedůvodné.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu podat dovolání (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).
O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Krajský soud v Brně
dne 29. ledna 2016

JUDr. Vlastimír Čech, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Irena Pospíšilová